

[Bolligministeren]

da huske på, at det, vi taler om, er lejen efter, at den offentlige støtte er indregnet.

Jeg er derfor helt indstillet på, at vi må undersøge, om vi kan ændre de gældende forhold på en sådan måde, at vi både kan få huslejen ned og kan reducere det offentliges støtteudgifter. Begge dele vil nemlig være til gavn for lejerne, lejenedsættelsen direkte og besparelsen på de offentlige budgetter indirekte, fordi de kan være med til at bane vejen for skattelettelser. Opskriften må naturligvis være, at vi forsøger at vurdere de enkelte elementer, der tilsammen fastlægger huslejeniveauet. Eksempelvis må vi overveje, om vi kan ændre på rammebeløbsstyringen for derved at få nedsat anskaffelsesudgifterne, uden at dette – og det vil jeg gerne lægge vægt på – nødvendigvis skal gå ud over kvaliteten.

Kan vi motivere boligselskaberne til at bygge billigere, skal vi naturligvis gøre det. Vi må søge at tilskynde til øget effektivitet i byggeprocessen, både i planlægningen og i udførelsen, og hvis overflødige eller unødvendige ting kan skæres væk, bør vi naturligvis ikke tøve. Jeg tror nemlig, at både boligselskaber og bygherrer kunne være mere omkostningsbevidste og mere kritiske med hensyn til sammenhængen mellem pris og kvalitet i nybyggeriet, og at den rammebeløbsordning, jeg lige har skitseret, ikke er, om jeg så må sige, inspirerende nok. På samme måde må vi se på udformningen af finansieringen og den offentlige støtte. Kan vi etablere bedre sammenhæng mellem byggeriets levetid og finansieringens løbetid, og kan vi gennem støtteomlægninger fremme rationel økonomisk adfærd såvel på statsligt som ikke mindst på kommunalt niveau?

Også driftsudgifterne bør vi se kritisk på. Her kan givet også spares penge, bl.a. hvis man i højere grad, end tilfældet er i dag, stimulerer lejernes egen interesse i forsvarlig økonomisk omgang med og omsorg for det lejede. Boligselskabernes administration og drift kunne sikkert også have godt af lidt mere konkurrence og omkostningsbevidsthed. I denne forbindelse kan jeg erindre om, at Folketinget i december 1988 vedtog en lovgivning, som skaber mulighed for, at der efter mange års stilstand kan komme gang i byggeriet af private udlejningsboliger. Herved kan boligselskabernes monopollignende herredømme på udlejningsområdet forhåbentlig påføres en konkurrence, som i sidste in-

stans kan vise sig at være en fordel for det almene byggeris egne lejere.

Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke ønsker at deltage i en uretfærdig og fordrejet hetz mod boligselskaberne. De løser en vigtig samfundsopgave, og sker dette på en måde, der er for dyr og ineffektiv, kan det ikke bebrejdes boligselskaberne alene. Det offentlige støttesystems udformning kombineret med beboerdemokratiets meget brogede funktionsbillede må også bære sin del af ansvaret. Skal vi gøre noget ved dette – med lavere huslejer og lavere offentlige udgifter som resultat – skal vi først og fremmest bygge på sådanne systemændringer, der belønner fornuftig økonomisk adfærd hos såvel bygherrerne som selskaberne og beboerne.

Der er, som man vil høre, nok at tage fat på. Det synes jeg også kun er godt, og så meget mere glædeligt er det for mig at kunne oplyse Tinget om, at vi i Boligministeriet allerede er godt i gang med undersøgelser og overvejelser af den omtalte karakter, og at jeg agter at invitere Boligselskabernes Landsforening til en drøftelse af de omtalte spørgsmål. Boligselskaberne vil i den forbindelse få lejlighed til at dokumentere deres effektivitet, hvilket jeg mener må være i deres egen interesse. Resultatet af disse overvejelser og drøftelser vil jeg kunne redegøre for her i Folketinget til efteråret.

Da de spørgsmål, jeg her har været inde på, således allerede er genstand for sagkyndig behandling, finder jeg det overflødigt og forsinkende at nedsætte det i forespørgslen ønskede sagkyndige udvalg. Jeg er som sagt ikke uenig med forespørgerne om målet, men nok om midlet.

Forhandling

Pelle Voigt (SF):

Jeg vil gerne takke boligministeren for et i helt overvejende grad positivt svar på den forespørgsel, vi har stillet, og konstatere, at det jo i hvert fald delvis er lykkedes at få en sådan diskussion i gang, som vi har forsøgt at få mange, mange gange i adskillige boligdebatter her i Folketinget og i tilsvarende debatter i den almennyttige boligbevægelse.

Situationen er jo vanskelig og besværlig, og jeg synes, der var én mislyd i boligministerens besvarelse i dag, nemlig understregningen af besparelsesaspektet i det, der skal ske.